SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 11 NOVEMBER 1937

„NU EVEN STIL ZITTEN, JONGENS, DAN KRIJGEN WE EEN LEUKE FOTO!"

VAN EEN MUG, DIE HEEL GROOT WILDE WORDEN

OP het grote plafond, in de slaapkamer van een mens, zaten twee muggen, moeder Prik en haar kleine dochtertje Zizi. Buiten zong de torenklok. Zizi telde op haar pootjes 't aantal slagen af.

„'t Is zes mensenuren," sprak zij trots, want op de muggenschool had zij al tot zes leren tellen.

„Dat heb je mis," zei moeder Prik glimlachend. „'t Is middernacht en dus twaalf mensenuren! Maar nu moet je eens goed naar me luisteren, schat. Ik zal je leren, hoe je 'n mens moet prikken! Dat is een levensgevaarlijke onderneming, maar als je voorzichtig bent, kan er niets gebeuren. Zie je die reusachtige berg daar liggen, op die sneeuwwitte vlakte?"

„Die blazende berg?" vroeg Zizi.

„Juist," knikte moeder Prik. „Dat is 't hoofd van 'n mens. Dat is nu grootvader Spronk, waar ik je zo dikwijls van verteld heb. Luister nu goed. Je moet weten, dat 't lichaam van 'n mens bestaat uit een hoofd, een romp, twee voorpoten en twee achterpoten. Als 'n mens slaapt, krijg je doorgaans alleen het hoofd te zien, daar het overige lichaam is verborgen onder een wollen vlakte, de z.g. deken!

De achterpoten zijn voor ons, muggen, ongevaarlijk, maar de vóórpoten.... brrr.... als die uit de deken te voorschijn komen, moet je dadelijk 't hazenpad kiezen, want anders is je laatste uur geslagen. Spiegel je maar aan 't lot van je arme tante Haphap!"

„Is tante Haphap dan vermoord door een mens?" vroeg Zizi huiverend.

„Ja," knikte moeder Prik, een traan wegpinkend. „Zij was 'n doodgoede vrouw, maar helaas erg gulzig, en op 'n kwade nacht werd ze doodgeslagen, toen ze bezig was, haar voedsel te zuigen uit de wang van 'n jong meisje, 'n mensenkind van nauwelijks twaalf jaar!"

„Is dat dan zo gevaarlijk?"

„Nou en of! De gevaarlijkste leeftijd van 'n mens is tussen de tien en de twintig! Op die leeftijd kunnen ze hun voorpoten bliksemsnel bewegen. Tante Haphap, werd er de dupe van.

Ik zal je nu de eerste „prikles" geven, maar denk er aan, dat je precies doet, wat ik zeg!"

Na deze woorden vloog moeder Prik naar het ledikant, beschreef zoemend enkele cirkels boven het hoofd van den slapenden man en zette zich toen neer op de wang.

„Ga jij maar op de voorhoofdvlakte zitten," ried ze haar dochtertje aan.

Zizi streek aarzelend neer. Haar hartje bonsde van angst.

„Moeder," stamelde ze. „'t Is geen vlakte, maar 'n heuvelland!"

„Des te beter, schattebout! Die heuvels zijn rimpels! Hoe meer rimpels 'n mens bezit, hoe ouder en ongevaarlijker hij is. Prent dat in je geheugen! En let nu goed op! De les gaat beginnen. Prik eerst voorzichtig een gaatje door de huid. Wanneer 't vlees heftig begint te trillen, vlieg dan onmiddellijk weg, want dat is 'n teken, dat de vreselijke voorpoot van den mens in aantocht is.... Heb je 't gedaan?"

„Ja, mammie," zei Zizi gedwee.

„Mooi zo! Zuig nu 't bloed door je slurf op. Smakelijk eten, schat!"

Zizi begon te zuigen. Lieve hemel, dat smaakte werkelijk lekker.

Wat 'n heuvels, dacht ze bij zichzelf, haar slurfje intrekkend.

Grootvader Spronk moest bepaald heel oud zijn.

Wat zou er achter die heuvels liggen?

Ze besloot 't terrein eens te verkennen.

Behoedzaam kroop ze over het hobbelige veld, dat begrensd bleek te zijn door twee kreupelbosjes. Tussen die bosjes liep evenwel een smal paadje, dat zij volgde. Aan weerskanten strekte zich een groot dal uit, omzoomd door een ondoordringbaar woud (de baard van grootvader Spronk!).

Opeens bleef zij stilstaan. Wat was dat? Een onderaards gerommel? Zou ze wegvliegen?

De nieuwsgierigheid verdrong echter haar angst! Ze liep 't steile pad ten einde en boog zich over de rand, om het terrein beneden haar in ogenschouw te nemen. Vlak onder haar pootjes gaapten twee donkere kraters, gedeeltelijk afgesloten door dicht struikgewas. Uit de trechtervormige holen kwam een warme luchtstroom, een felle bries, die de struiken deed trillen.

Opgetogen klapte Zizi in haar handjes.

„Kijk es, mammie," gilde ze.

„Waar zit je?" bromde moeder Prik wrevelig, omdat ze onder de maaltijd gestoord werd.

„Op 'n windspuwende berg! 't Is dolleuk!"

Verwonderd keek moeder Prik op.

„Kom dadelijk hier, ondeugende meid," schreeuwde ze ontzet, toen ze haar dochtertje in de gaten kreeg.

„Je zit op de neus van 'n mens, 't gevaarlijkste deel van z'n gezicht!"

„Welnee, mammie," riep Zizi, die soms erg koppig kon zijn. „Ik zit hier hoog en droog!"

Op hetzelfde ogenblik trilde de grond echter zó hevig onder haar voetjes, dat ze onwillekeurig haar vleugeltjes ontvouwde en wegvloog. Net op tijd! Want vlak langs haar heen schoot een donkere mensenhand, die met een daverende slag op de neus terechtkwam. Als ze een seconde geaarzeld had, was ze verpletterd geweest. Bevend van schrik vloog Zizi naar 't veilige, witte plafond.

Nauwelijks was ze neergestreken, of ze werd vastgegrepen door haar moeder, die haar een paar flinke klappen om de oren gaf. „Dáár deugniet, dat je bent! Ik zal je leren!"

„Au, au," gilde Zizi, in tranen uitbarstend (muggentranen zijn zó klein, dat een mens ze met 't blote oog niet kan waarnemen).

Zizi streek aarzelend neer. Haar hartje bonsde van angst.

„Au, au, ik zal 't nooit meer doen, mammie!"

„Dat is je geraden ook," bromde moeder Prik. Zizi hield zich aan haar belofte, dat moet tot haar eer gezegd worden.

Zij groeide op tot een kloek muggenmeisje, daar ze uitstekend gevoed werd.

Overdag sliep zij tussen het kreupelhout, vlak langs het huis van de Spronks. Zij had werkelijk een prinsessenleventje! Toch was zij niet tevreden, want zij koesterde een vurige wens, die vermoedelijk nooit in vervulling zou gaan. Zij wilde n.l. heel groot worden, net zo groot als een mens!

„Wat zeur je toch," zei haar moeder, als Zizi voor de zoveelste maal klaagde over haar nietige omvang. „De mieren zijn nog kleiner dan wij en toch zijn zij heel wat verstandiger dan die grote, lompe mensen!"

Zizi vond dat een heel schrale troost.

Op een goede morgen kwam zij opgewonden thuis.

„Vader," vroeg zij. „Weet u wat 'n olifant is?"

Vader Prik vouwde zijn twee middelste poten, hetgeen een teken was, dat hij diep nadacht. „'n Olifant is een reusachtig dier," sprak hij met nadruk.

„'n Dier, dat nog véél groter is dan 'n mens! En hij heeft 'n slurf, net als wij! Waarom wilde je dat weten?"

„Ik luisterde een gesprek af tussen Kees en Jantje Spronk," zei Zizi.

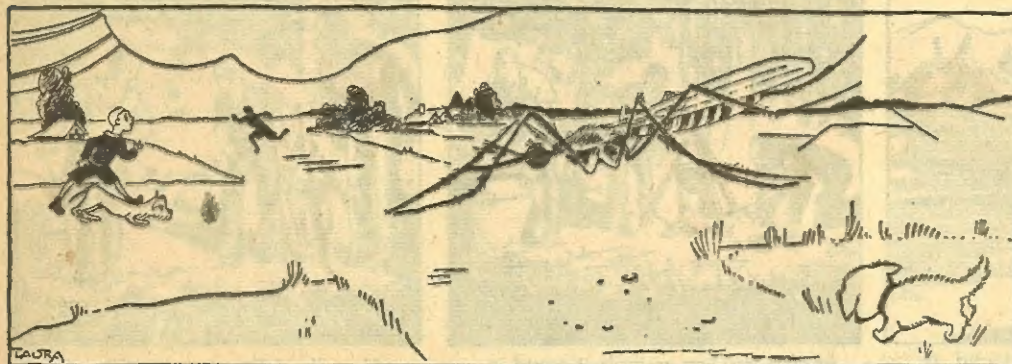
„Schaam je," viel vader Prik nijdig uit. „Zijn dat nu muggenmanieren? Ze zullen denken, dat je geen opvoeding hebt genoten!"

„Ze zagen me niet," verontschuldigde Zizi zich verlegen.

„Ik zat tussen de plooien van 't gordijn.... Kees en Jantje hadden ruzie. Jantje beweerde, dat Kees een deuk had gemaakt in zijn bromtol en toen zei Kees driftig: Ik zie helemaal geen deuk. Jij maakt altijd van 'n mug een olifant!!.... Zou Jantje dat werkelijk kunnen?"

„Dat betwijfel ik," zei vader Prik. „Om van 'n mug 'n olifant te maken, moet je heel wat in je mars hebben. Maar je kunt nooit weten.... hm....hm.... Mensen zijn inderdaad verbazend knap."

Na dit gesprek had Zizi geen rust meer. Ach, zij wilde zo graag heel groot worden. Verbeeld je eens, dat Jantje haar werkelijk zo groot kon maken als een olifant!

„Maak ruim baan!" riepen zij uit. „Daar komt hare majesteit Zizi, de olifant, aan."

Eens droomde ze, dat ze op Jantje's rechterwang zat. Juist wilde ze een gaatje boren in zijn huid, toen hij haar een klap gaf met zijn hand. Terstond begon zij te groeien.... Haar slurfje rekte zich en haar poten werden geweldig dik. Op het laatst was zij even groot als een olifant. Toen ging zij Jantje's slaapkamer uit, naar buiten. Alle dieren, die zij ontmoette, bogen zich voor haar in 't stof.

„Maak ruim baan!" riepen zij uit. „Daar komt hare majesteit Zizi, de olifant, aan."

Zizi kwam ook haar ouders tegen, doch zij bemerkte ze niet. Zó klein waren ze!

Toen werd Zizi wakker. Haar mammie schudde haar flink door elkaar. „Opstaan!" riep ze. „We gaan vannacht naar 'n zilveren bruiloft!"

„'n Bruiloft?" stamelde Zizi, slaapdronken

„Waratje, kind! Je weet toch, dat oom Kriki, de krekel, vannacht vijfentwintig jaar getrouwd is!" (Een krekeljaar staat gelijk met één mensendag, zoals jullie natuurlijk op school geleerd hebben.)

„Dat is waar ook," zei Zizi en ze sprong halsover-kop uit haar bedje. Ze haalde haar mooiste jurk uit de hangkast, want ze wilde er piekfijn uitzien.

„We gaan dadelijk eten, om geen tijd te verliezen," zei moeder Prik. „Als jij Jantje Spronk onder handen neemt, dan zal ik me met Kees bezighouden."

„Prachtig," antwoordde Zizi dolblij. De droom schoot haar te binnen! Wat zou het heerlijk zijn, als ze op de bruiloft van Kriki verscheen in de gedaante van een olifant! De gasten zouden scheel kijken van afgunst.

Samen vlogen ze de slaapkamer van Kees en Jantje binnen. De twee mensenkinderen sliepen als ossen! Moeder Prik ging op het voorhoofd van Kees zitten en haar dochtertje liet zich op de rechterwang van Janneman vallen.

Na een paar minuten vloog mama weer op, want ze was bang, te laat te komen op de bruiloft.

„Maak voort, lieveling," riep ze Zizi toe. „Bij oom Kriki kun je nog genoeg eten. Ik zal even op je wachten, maar niet lang hoor!"

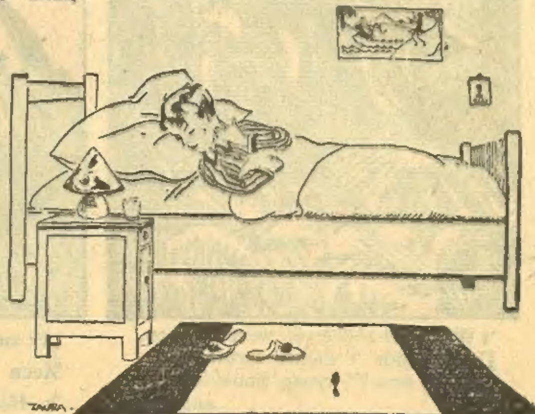
„'t Smaakt me zo goed," zei Zizi. Dat was een leugentje, want ze at met lange tanden. Ongeduriq verbeidde ze het ogenblik, dat Jantje's hand voor de dag zou komen, om een olifant van haar te maken. Zij boorde een tweede gaatje in zijn rode, bolle wang, om hem wat aan te sporen.

De prik had het gewenste resultaat. Onrustig bewoog Jantje 't hoofd en toen kwam 't lang verwachte moment: zijn hand glipte uit de deken te voorschijn! Klap!! Bovenop Zizi plofte de hand neer....

„Nu is 't tijd, kind," riep moeder Prik, die ongeduldig op de vensterbank zat te wachten. „We moeten terstond naar de bruiloft! Vooruit! Schiet op!"

Maar Zizi gaf geen antwoord. Want Zizi was dood!

OOM ROLF

Klap!! Bovenop Zizi plofte de hand neer....

HET KAMPVUUR WORDT OVERVALLEN

't Drietal stond op 't strand te kijken,
Tom zei: „Dat wrak valt niet mee!"
„Nee," dacht Bob, „want met dat zeefje
Waag ik mij zeker niet op zee."

Samen trokken ze weer 't woud in,
Legden snel een kampvuur aan.
Snoekie was een piet in 't stoken,
Hij liet de vlammen hoog opslaan.

„Hoor," zei Tom, „wat is dat stampen,
En dat vreemde snuifgeluid?
'k Voel de grond trillen en beven,
't Komt, geloof ik, die kant uit."

Voordat zij er erg in hadden,
Kwam een wilde varkensbent,
Snuivend, stampend en woest grommend,
Dwars door 't kampvuur aangerend.

Snoekie wist zich wel te redden,
Tom was ook nog even vlug,
Maar een van de wilde varkens
Nam Bob prachtig op zijn rug.

„Au," dacht Bob, „'t zal mij gebeuren,
'k Word ontvoerd, naar ik geloof."
Maar het varken wierp zijn ruiter
Onderstboven in een kloof.

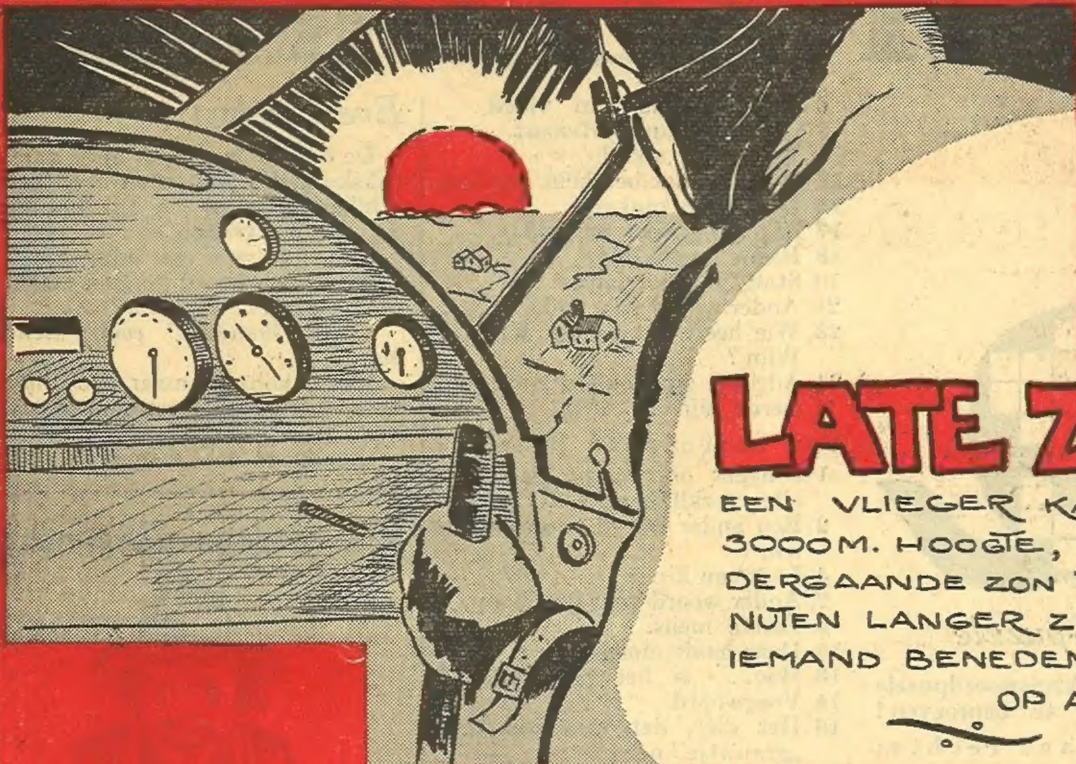
't Was weer zoeken en weer kruipen,
Dwars door 't dichte struikgewas.
„Zie jij iets?" vroeg Snoekie angstig,
„'k Wou dat ik wist waar Bob nu was."

„Ik zie niets," zei Tom, „maar zeker
Meen ik, dat men nadersluipt.
'k Heb 't idee dat er een wilde
Daar achter die struiken kruipt."

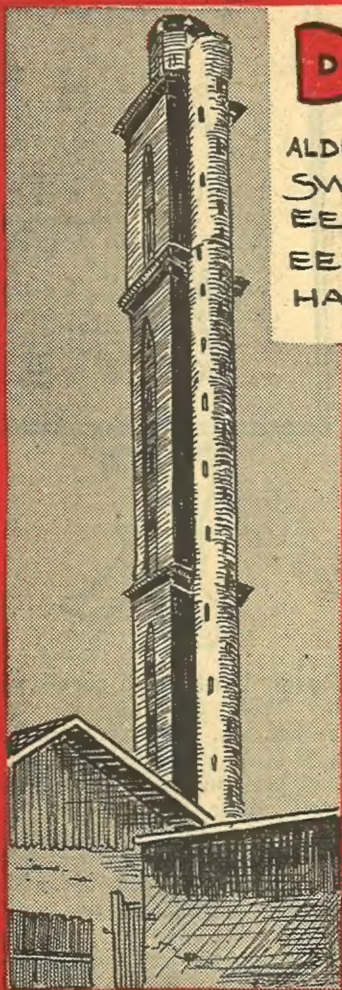

„Best," zei Snoekie, „laat hem komen!
Die wijst ons alvast de weg."
„'k Zie hem al," zei Tom nu fluist'rend,
„Sjonge, wat een kerel, zeg!"

LATE ZON.

EEN VLIEGER KAN, OP 3000 M. HOOGTE, DE ONDERGAANDE ZON TIEN MINUTEN LANGER ZIEN DAN IEMAND BENEDEN HEM OP AARDE

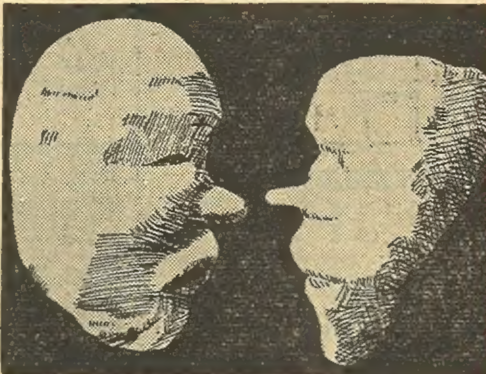

DE DWAASHEID.

ALDUS NOEMT MEN DIT GEBOUW IN HET DORP SWAY IN ENGELAND. HET IS 100 M. HOOG. EEN ZEKERE PETERSON LIET HET BOUWEN UIT EEN GRIL, TOEN HIJ EEN ERFENIS GEKREGEN HAD. HET GEBOUW HEEFT GEEN ENKEL NUT.

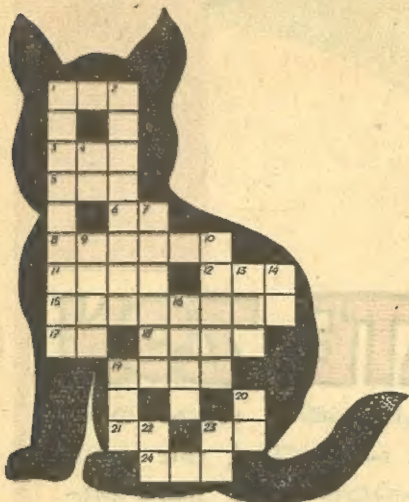
HET LIJKEN GEZICHTEN.

GEHOORBEENTJES VAN EEN WALVIS, DEEL VAN HET INWENDIG OOR. UITWENDIGE OREN HEEFT HET DIER NIET. DIT BEENTJE IS 13 C.M. HOOG!

G. GUSSENHOVEN

BONT ALLERLEI

Kruiswoord-puzzle

Weer een mooie kruiswoordpuzzle om je krachten te beproeven!

Van links naar rechts:

1 Huisdier (kijk goed naar de puzzle!).
3 Bekende boomsoort.
5 Dier, dat eieren legt.
6 Tegengestelde van vloed.
8 Bekende, lange vissoort.
11 Voorname stand.
12 Woordje, dat betekent gegroet.
15 Zich eigen maken.
17 Afkorting voor namiddag.
18 Harde metaalsoort.
19 Stad in Duitsland.
21 Ander woord voor vader.
23 Wie heeft dat gedaan, Kees .. Wim?
24 Adriaan ging buiten spelen en leerde zijn ... niet.

Van boven naar beneden:

1 Jongens of meisjes, die steeds alles verklikken.
2 Een ander woord voor wandelen.
4 Legt een kip.
7 Ander woord voor goedkoop.
9 Eerste mens.
10 Daar naait moeder mee.
13 Hoe... is het naar China?
14 Voegwoord.
16 Het dier, dat men wel eens „grauwtje" noemt.
19 Leuk dier in de dierentuin.
20 Mijn werk is al ..
22 Ander woord voor reeds
23 Rund.

Even lachen

De onderwijzer heeft in de aardrijkskundeles gesproken over verschillende landen en op 't einde van de les vraagt hij:

„En nu: wie van jullie zou 'n kaart uit z'n hoofd kunnen maken op 't bord?

„Ikke, meneer!" roept kleine Max.

„Nou, kom jij maar eens hier. En wat voor 'n kaart wou je maken, Max?"

„Schoppen aas, meneer!"

Oplossingen vorig nummer

DE STIPPELTJES

WIE IS ZO WIJS?

CIJFER-PUZZELTJE

75
94
831
1000.

VAN WIE IS DAT?

1. C. De Teddybeer hoort bij 't eerste meisje.
2. A. De hond hoort bij 't eerste jongetje.
3. B. De olifant hoort bij 't tweede meisje.
4. D. Het konijn hoort bij 't tweede jongetje.

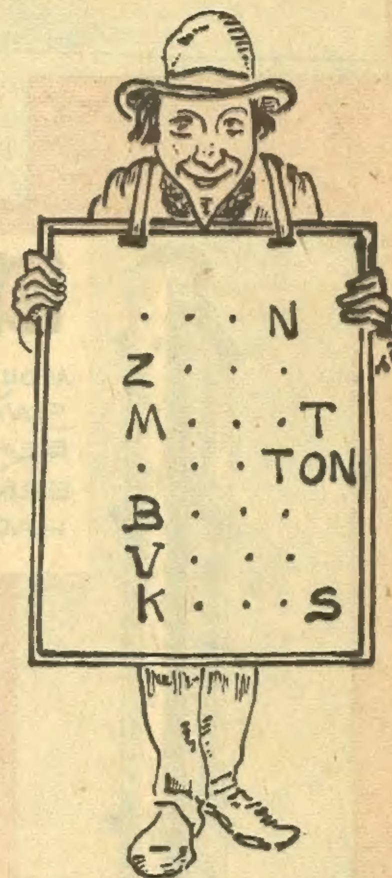
Waar is de baas?

Er was eens een kraai, die van alles wegsleepte en ze had ook een eigenaardige bergplaats, nl. een vaas met smalle hals, waarin ze alles stopte, wat ze maar kwijt kon. De kraai was een tamme vogel en de eigenaar had er vaak veel plezier in om de vogel onopgemerkt gade te slaan. Ook nu doet hij dat. Hij heeft zich ergens verstopt en ziet nu glimlachend toe, hoe de kraai allerlei gekleurde steentjes in het vaasje werpt.

Je ziet wel de kraai, maar wáár zit de baas van de kraai?

Wie vindt ze alle zeven?

Op dit bord staan zeven woorden. Welke? Nou ja, daar gaat het om. Van elk woord zijn één of meer letters aangegeven en de ontbrekende letters zijn voorgesteld door punten. In ieder woord drie. Dat wil zeggen: je moet voor elk woord drie letters zoeken, die 't woord vòl maken. Die drie letters moeten telkens de naam zijn van een dier! Da's niet meer zo eenvoudig, wel? Tòch, hoor! 't Eerste b.v. zou ik invullen: KOE-N. Het tweede.... nu maar zelf zoeken.

HET LEKKERE DRANKJE.

Jansje is verkouden
En ligt warm in bed.
Moeder heeft een lekker
Drankje klaargezet.

O, wat is dat drankje
Heerlijk zacht 'en zoet.
Zij vindt het niets ak'lig,
Dat ze 't slikken moet.

„Kijk," zegt moeder lachend,
„Dat drankje knapt je op,
Morgen ben je beter
En speel je met je pop."

„Neen," zegt Jansje pruilend,
„Ik wil verkouden zijn,
Want dat zoete drankje,
Mams.... dat smaakt zo fijn!"

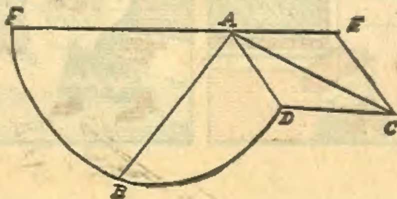
VAN OMMEN

GEZICHTSBEDROG

De meesten, die deze tekening bekijken, zullen wel tot de conclusie komen, dat het lijntje A-B langer is dan 't lijntje A-C.

Zo lijkt het ook op 't eerste gezicht, maar de ogen bedriegen ons. Beide lijntjes zijn even lang. Wie 't niet gelooft, moet het maar nameten.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

SNELVERVOER.

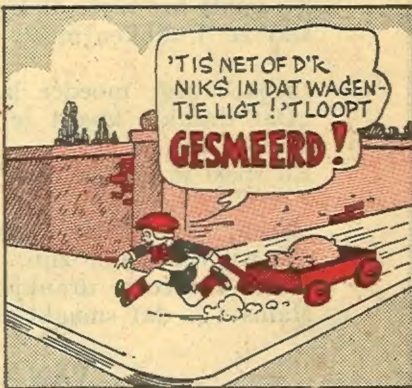

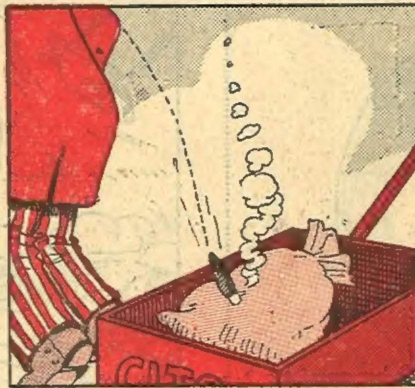

VAN EEN MUG, DIE HEEL GROOT WILDE WORDEN

OP het grote plafond, in de slaapkamer van een mens, zaten twee muggen, moeder Prik en haar kleine dochtertje Zizi. Buiten zong de torenklok. Zizi telde op haar pootjes 't aantal slagen af.

„'t Is zes mensenuren," sprak zij trots, want op de muggenschool had zij al tot zes leren tellen.

„Dat heb je mis," zei moeder Prik glimlachend. „'t Is middernacht en dus twaalf mensenuren! Maar nu moet je eens goed naar me luisteren, schat. Ik zal je leren, hoe je 'n mens moet prikken! Dat is een levensgevaarlijke onderneming, maar als je voorzichtig bent, kan er niets gebeuren. Zie je die reusachtige berg daar liggen, op die sneeuwwitte vlakte?"

„Die blazende berg?" vroeg Zizi.

„Juist," knikte moeder Prik. „Dat is 't hoofd van 'n mens. Dat is nu grootvader Spronk, waar ik je zo dikwijls van verteld heb. Luister nu goed. Je moet weten, dat 't lichaam van 'n mens bestaat uit een hoofd, een romp, twee voorpoten en twee achterpoten. Als 'n mens slaapt, krijg je doorgaans alleen het hoofd te zien, daar het overige lichaam is verborgen onder een wollen vlakte, de z.g. deken!

De achterpoten zijn voor ons, muggen, ongevaarlijk, maar de voorpoten.... brrr.... als die uit de deken te voorschijn komen, moet je dadelijk 't hazenpad kiezen, want anders is je laatste uur geslagen. Spiegel je maar aan 't lot van je arme tante Haphap!"

„Is tante Haphap dan vermoord door een mens?" vroeg Zizi huiverend.

„Ja," knikte moeder Prik, een traan wegpinkend. „Zij was 'n doodgoede vrouw, maar helaas erg gulzig, en op 'n kwade nacht werd ze doodgeslagen, toen ze bezig was, haar voedsel te zuigen uit de wang van 'n jong meisje, 'n mensenkind van nauwelijks twaalf jaar!"

„Is dat dan zo gevaarlijk?"

„Nou en of! De gevaarlijkste leeftijd van 'n mens is tussen de tien en de twintig! Op die leeftijd kunnen ze hun voorpoten bliksemsnel bewegen. Tante Haphap, werd er de dupe van.

Ik zal je nu de eerste „prikles" geven, maar denk er aan, dat je precies doet, wat ik zeg!"

Na deze woorden vloog moeder Prik naar het ledikant, beschreef zoemend enkele cirkels boven het hoofd van den slapenden man en zette zich toen neer op de wang.

„Ga jij maar op de voorhoofdvlakte zitten," ried ze haar dochtertje aan.

Zizi streek aarzelend neer. Haar hartje bonsde van angst.

„Moeder," stamelde ze. „'t Is geen vlakte, maar 'n heuvelland!"

„Des te beter, schattebout! Die heuvels zijn rimpels! Hoe meer rimpels 'n mens bezit, hoe ouder en ongevaarlijker hij is. Prent dat in je geheugen! En let nu goed op! De les gaat beginnen. Prik eerst voorzichtig een gaatje door de huid. Wanneer 't vlees heftig begint te trillen, vlieg dan onmiddellijk weg, want dat is 'n teken, dat de vreselijke voorpoot van den mens in aantocht is....

Heb je 't gedaan?"

„Ja, mammie," zei Zizi gedwee.

„Mooi zo! Zuig nu 't bloed door je slurf op. Smakelijk eten, schat!"

Zizi begon te zuigen. Lieve hemel, dat smaakte werkelijk lekker.

Wat 'n heuvels, dacht ze bij zichzelf, haar slurfje intrekkend. Grootvader Spronk moest bepaald heel oud zijn. Wat zou er achter die heuvels liggen?

Ze besloot 't terrein eens te verkennen.

Behoedzaam kroop ze over het hobbelige veld, dat begrensd bleek te zijn door twee kreupelbosjes. Tussen die bosjes liep evenwel een smal paadje, dat zij volgde. Aan weerskanten strekte zich een groot dal uit, omzoomd door een ondoordringbaar woud (de baard van grootvader Spronk!).

Opeens bleef zij stilstaan. Wat was dat? Een onderaards gerommel? Zou ze wegvliegen?

De nieuwsgierigheid verdrong echter haar angst! Ze liep 't steile pad ten einde en boog zich over de rand, om het terrein beneden haar in ogenschouw te nemen. Vlak onder haar pootjes gaapten twee donkere kraters, gedeeltelijk afgesloten door dicht struikgewas. Uit de trechtervormige holen kwam een warme luchtstroom, een felle bries, die de struiken deed trillen.

Opgetogen klapte Zizi in haar handjes.

„Kijk es, mammie," gilde ze.

„Waar zit je?" bromde moeder Prik wrevelig, omdat ze onder de maaltijd gestoord werd.

„Op 'n windspuwende berg! 't Is dolleuk!"

Verwonderd keek moeder Prik op. „Kom dadelijk hier, ondeugende meid," schreeuwde ze ontzet, toen ze haar dochtertje in de gaten kreeg.

„Je zit op de neus van 'n mens, 't gevaarlijkste deel van z'n gezicht!"

„Welnee, mammie," riep Zizi, die soms erg koppig kon zijn. „Ik zit hier hoog en droog!"

Op hetzelfde ogenblik trilde de grond echter zo hevig onder haar voetjes, dat ze onwillekeurig haar vleugeltjes ontvouwde en wegvloog. Net op tijd! Want vlak langs haar heen schoot een donkere mensenhand, die met een daverende slag op de neus terechtkwam. Als ze een seconde geaarzeld had, was ze verpletterd geweest. Bevend van schrik vloog Zizi naar 't veilige, witte plafond.

Nauwelijks was ze neergestreken, of ze werd vastgegrepen door haar moeder, die haar een paar flinke klappen om de oren gaf.

„Dáár deugniet, dat je bent! Ik zal je leren!"

„Au, au," gilde Zizi, in tranen uitbarstend (muggentranen zijn zó klein, dat een mens ze met 't blote oog niet kan waarnemen).

Zizi streek aarzelend neer. Haar hartje bonsde van angst.

„Au, au, ik zal 't nooit meer doen, mammie!"

„Dat is je geraden ook," bromde moeder Prik. Zizi hield zich aan haar belofte, dat moet tot haar eer gezegd worden.

Zij groeide op tot een kloek muggenmeisje, daar ze uitstekend gevoed werd.

Overdag sliep zij tussen het kreupelhout, vlak langs het huis van de Spronks. Zij had werkelijk een prinsessenleventje! Toch was zij niet tevreden, want zij koesterde een vurige wens, die vermoedelijk nooit in vervulling zou gaan. Zij wilde n.l. heel groot worden, net zo groot als een mens!

„Wat zeur je toch," zei haar moeder, als Zizi voor de zoveelste maal klaagde over haar nietige omvang. „De mieren zijn nog kleiner dan wij en toch zijn zij heel wat verstandiger dan die grote, lompe mensen!"

Zizi vond dat een heel schrale troost.

Op een goede morgen kwam zij opgewonden thuis.

„Vader," vroeg zij. „Weet u wat 'n olifant is?"

Vader Prik vouwde zijn twee middelste poten, hetgeen een teken was, dat hij diep nadacht. „'n Olifant is een reusachtig dier," sprak hij met nadruk.

„'n Dier, dat nog véél groter is dan 'n mens! En hij heeft 'n slurf, net als wij! Waarom wilde je dat weten?"

„Ik luisterde een gesprek af tussen Kees en Jantje Spronk," zei Zizi.

„Schaam je," viel vader Prik nijdig uit. „Zijn dat nu muggenmanieren? Ze zullen denken, dat je geen opvoeding hebt genoten!"

„Ze zagen me niet," verontschuldigde Zizi zich verlegen.

„Ik zat tussen de plooien van 't gordijn.... Kees en Jantje hadden ruzie. Jantje beweerde, dat Kees een deuk had gemaakt in zijn bromtol en toen zei Kees driftig: Ik zie helemaal geen deuk. Jij maakt altijd van 'n mug een olifant!!.... Zou Jantje dat werkelijk kunnen?"

„Dat betwijfel ik," zei vader Prik. „Om van 'n mug 'n olifant te maken, moet je heel wat in je mars hebben. Maar je kunt nooit weten.... hm....hm.... Mensen zijn inderdaad verbazend knap."

Na dit gesprek had Zizi geen rust meer. Ach, zij wilde zo graag heel groot worden. Verbeeld je eens, dat Jantje haar werkelijk zo groot kon maken als een olifant!

Eens droomde ze, dat ze op Jantje's rechterwang zat. Juist wilde ze een gaatje boren in zijn huid, toen hij haar een klap gaf met zijn hand. Terstond begon zij te groeien.... Haar slurfje rekte zich en haar poten werden geweldig dik. Op het laatst was zij even groot als een olifant. Toen ging zij Jantje's slaapkamer uit, naar buiten. Alle dieren, die zij ontmoette, bogen zich voor haar in 't stof.

„Maak ruim baan!" riepen zij uit. „Daar komt hare majesteit Zizi, de olifant, aan."

Zizi kwam ook haar ouders tegen, doch zij bemerkte ze niet. Zó klein waren ze!

Toen werd Zizi wakker. Haar mammie schudde haar flink door elkaar. „Opstaan!" riep ze. „We gaan vannacht naar 'n zilveren bruiloft!"

„'n Bruiloft?" stamelde Zizi, slaapdronken

„Waratje, kind! Je weet toch, dat oom Kriki, de krekel, vannacht vijfentwintig jaar getrouwd is!" (Een krekeljaar staat gelijk met één mensendag, zoals jullie natuurlijk op school geleerd hebben.)

„Dat is waar ook," zei Zizi en ze sprong halsover-kop uit haar bedje. Ze haalde haar mooiste jurk uit de hangkast, want ze wilde er piekfijn uitzien.

„We gaan dadelijk eten, om geen tijd te verliezen," zei moeder Prik. „Als jij Jantje Spronk onder handen neemt, dan zal ik me met Kees bezighouden."

„Prachtig," antwoordde Zizi dolblij. De droom schoot haar te binnen! Wat zou het heerlijk zijn, als ze op de bruiloft van Kriki verscheen in de gedaante van een olifant! De gasten zouden scheel kijken van afgunst.

Samen vlogen ze de slaapkamer van Kees en Jantje binnen. De twee mensenkinderen sliepen als ossen! Moeder Prik ging op het voorhoofd van Kees zitten en haar dochtertje liet zich op de rechterwang van Janneman vallen.

„Maak ruim baan!" riepen zij uit. „Daar komt hare majesteit Zizi, de olifant, aan."

Na een paar minuten vloog mama weer op, want ze was bang, te laat te komen op de bruiloft.

„Maak voort, lieveling," riep ze Zizi toe. „Bij oom Kriki kun je nog genoeg eten. Ik zal even op je wachten, maar niet lang hoor!"

„'t Smaakt me zo goed," zei Zizi. Dat was een leugentje, want ze at met lange tanden. Ongedurig verbeidde ze het ogenblik, dat Jantje's hand voor de dag zou komen, om een olifant van haar te maken. Zij boorde een tweede gaatje in zijn rode, bolle wang, om hem wat aan te sporen.

De prik had het gewenste resultaat. Onrustig bewoog Jantje 't hoofd en toen kwam 't lang verwachte moment: zijn hand glipte uit de deken te voorschijn! Klap!! Bovenop Zizi plofte de hand neer....

„Nu is 't tijd, kind," riep moeder Prik, die ongeduldig op de vensterbank zat te wachten. „We moeten terstond naar de bruiloft! Vooruit! Schiet op!"

Maar Zizi gaf geen antwoord. Want Zizi was dood!

OOM ROLF

Klap!! Bovenop Zizi plofte de hand neer....

BONT ALLERLEI

Kruiswoord-puzzle

Weer een mooie kruiswoordpuzzle om je krachten te beproeven!

Van links naar rechts:
1 Huisdier (kijk goed naar de puzzle!).
3 Bekende boomsoort.
5 Dier, dat eieren legt.
6 Tegengestelde van vloed.
8 Bekende, lange vissoort.
11 Voorname stand.
12 Woordje, dat betekent gegroet.
15 Zich eigen maken.
17 Afkorting voor namiddag.
18 Harde metaalsoort.
19 Stad in Duitsland.
21 Ander woord voor vader.
23 Wie heeft dat gedaan, Kees .. Wim?
24 Adriaan ging buiten spelen en leerde zijn ... niet.

Van boven naar beneden:
1 Jongens of meisjes, die steeds alles verklikken.
2 Een ander woord voor wandelen.
4 Legt een kip.
7 Ander woord voor goedkoop.
9 Eerste mens.
10 Daar naait moeder mee.
13 Hoe... is het naar China?
14 Voegwoord.
16 Het dier, dat men wel eens „grauwtje" noemt.
19 Leuk dier in de dierentuin.
20 Mijn werk is al ..
22 Ander woord voor reeds
23 Rund.

Even lachen

De onderwijzer heeft in de aardrijkskundeles gesproken over verschillende landen en op 't einde van de les vraagt hij:

„En nu: wie van jullie zou 'n kaart uit z'n hoofd kunnen maken op 't bord?

„Ikke, meneer!" roept kleine Max.

„Nou, kom jij maar eens hier. En wat voor 'n kaart wou je maken, Max?"

„Schoppen aas, meneer!"

Wie vindt ze alle zeven?

Op dit bord staan zeven woorden. Welke? Nou ja, daar gaat het om. Van elk woord zijn één of meer letters aangegeven en de ontbrekende letters zijn voorgesteld door punten. In ieder woord drie. Dat wil zeggen: je moet voor elk woord drie letters zoeken, die 't woord vòl maken. Die drie letters moeten telkens de naam zijn van een dier! Da's niet meer zo eenvoudig, wel? Tòch, hoor! 't Eerste b.v. zou ik invullen: KOE-N. Het tweede.... nu maar zelf zoeken.

Oplossingen vorig nummer

DE STIPPELTJES

WIE IS ZO WIJS?

CIJFER-PUZZELTJE

7 5
9 4
8 3 1
1 0 0 0

VAN WIE IS DAT?
1. C. De Teddybeer hoort bij 't eerste meisje.
2. A. De hond hoort bij 't eerste jongetje.
3. B. De olifant hoort bij 't tweede meisje.
4. D. Het konijn hoort bij 't tweede jongetje.

Waar is de baas?

Er was eens een kraai, die van alles wegsleepte en ze had ook een eigenaardige bergplaats, nl. een vaas met smalle hals, waarin ze alles stopte, wat ze maar kwijt kon. De kraai was een tamme vogel en de eigenaar had er vaak veel plezier in om de vogel onopgemerkt gade te slaan. Ook nu doet hij dat. Hij heeft zich ergens verstopt en ziet nu glimlachend toe, hoe de kraai allerlei gekleurde steentjes in het vaasje werpt.

Je ziet wel de kraai, maar wáár zit de baas van de kraai?

ANNIE MAAKT OEFENINGEN

HET LEKKERE DRANKJE.

Jansje is verkouden
En ligt warm in bed.
Moeder heeft een lekker
Drankje klaargezet.

O, wat is dat drankje
Heerlijk zacht en zoet.
Zij vindt het niets ak'lig,
Dat ze 't slikken moet.

„Kijk," zegt moeder lachend,
„Dat drankje knapt je op,
Morgen ben je beter
En speel je met je pop."

„Neen," zegt Jansje pruilend,
„Ik wil verkouden zijn,
Want dat zoete drankje,
Mams.... dat smaakt zo fijn!"

VAN OMMEN

GEZICHTSBEDROG

De meesten, die deze tekening bekijken, zullen wel tot de conclusie komen, dat het lijntje A-B langer is dan 't lijntje A-C. Zo lijkt het ook op 't eerste gezicht, maar de ogen bedriegen ons. Beide lijntjes zijn even lang. Wie 't niet gelooft, moet het maar nameten.

SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 11 NOVEMBER 1937

„NU EVEN STIL ZITTEN, JONGENS. DAN KRIJGEN WE EEN LEUKE FOTO!"

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

SNELVERVOER.

SNOEKIE, OP ZOEK NAAR EEN SCHAT

HET KAMPVUUR WORDT OVERVALLEN

't Drietal stond op 't strand te kijken,
Tom zei: „Dat wrak valt niet mee!"
„Nee," dacht Bob, „want met dat zeefje
Waag ik mij zeker niet op zee."

Samen trokken ze weer 't woud in,
Legden snel een kampvuur aan.
Snoekie was een piet in 't stoken,
Hij liet de vlammen hoog opslaan.

„Hoor," zei Tom, „wat is dat stampen,
En dat vreemde snuifgeluid?
'k Voel de grond trillen en beven,
't Komt, geloof ik, die kant uit."

Voordat zij er erg in hadden,
Kwam een wilde varkensbent,
Snuivend, stampend en woest grommend,
Dwars door 't kampvuur aangerend.

Snoekie wist zich wel te redden,
Tom was ook nog even vlug,
Maar een van de wilde varkens
Nam Bob prachtig op zijn rug.

„Au," dacht Bob, „'t zal mij gebeuren,
'k Word ontvoerd, naar ik geloof."
Maar het varken wierp zijn ruiter
Onderstboven in een kloof.

't Was weer zoeken en weer kruipen,
Dwars door 't dichte struikgewas.
„Zie jij iets?" vroeg Snoekie angstig,
„'k Wou dat ik wist waar Bob nu was."

„Ik zie niets," zei Tom, „maar zeker
Meen ik, dat men nadersluipt.
'k Heb 't idee dat er een wilde
Daar achter die struiken kruipt."

„Best," zei Snoekie, „laat hem komen!
Die wijst ons alvast de weg."
„'k Zie hem al," zei Tom nu fluist'rend,
„Sjonge, wat een kerel, zeg!"

LATE ZON.

EEN VLIEGER KAN, OP 3000M. HOOGTE, DE ONDERGAANDE ZON TIEN MINUTEN LANGER ZIEN DAN IEMAND BENEDEN HEM OP AARDE

DE DWAASHEID.

ALDUS NOEMT MEN DIT GEBOUW IN HET DORP SWAY IN ENGELAND. HET IS 100M. HOOG. EEN ZEKERE PETERSON LIET HET BOUWEN UIT EEN GRIL, TOEN HIJ EEN ERFENIS GEKREGEN HAD. HET GEBOUW HEEFT GEEN ENKEL NUT.

HET LIJKEN GEZICHTEN.

GEHOORBEENTJES VAN EEN WALVIS, DEEL VAN HET INWENDIG OOR. UITWENDIGE OREN HEEFT HET DIER NIET. DIT BEENTJE IS 13 C.M. HOOG!

G. GUSSENHOVEN